Дощ на світанку стих, але за мить
він перейшов у вариво огненне.
Сполохано ти горнешся до мене,
а я тебе не можу захистить...

Усе — як у пророцтві. Все. Однак
здалось мені, що це було вже. Наче
я чув цей грім, я це шаленство бачив,
я стан цей знаю: це не крах, а знак.

Хто грає світом? На яких правах?
Чи Богом даних? Та невже нам, темним,
очистившись і полум'ям пекельним,
воскреснути з олжею на устах?!